Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 6. czerwca 1914.

123.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. maja 1914,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego głównego II. klasy w Capodistria na urząd celny poboczny I. klasy i zwinięcia tamtejszego Urzędu solnego.

C. k. Urząd celny główny II. klasy w Capodistria w Istryi przekształca się na urząd celny poboczny I. klasy.

W przysługujących temu urzędowi upoważnieniach szczególnych nie zachodzi żadna zmiana.

Tamtejszy Urząd solny zwija się.

Engel włr.

124.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. maja 1914

w celu wykonania artykułu 1., B, l. 3. i 4., noweli o podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 11.

§ 1.

1. Przydzielenie udziałów indywidualnych w kontyngencie alkoholu gorzelniom spółkowym, utworzonym na zasadzie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, które zostały świeżo puszczone w ruch w czasie między dniem 1. grudnia 1912 a dniem 1. grudnia 1914, odbywa się, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień ustępów 2. i 3., według miary po 1·5 hektolitra na każdy hektar powierzchni gruntowej, uznanej przez władzę skarbową pierwszej instancyi na ostatku przed dniem 1. grudnia 1914 za policzalną, jednakowoż z tem ograniczeniem, że z tej powierzchni gruntowej można udziały poszczególnych członków, wynoszące więcej jak 30 hektarów, uwzględniać tylko w ilości 30 hektarów a przeciętnie w ilości nie większej jak 15 hektarów na jednego spólnika, i że żaden z indywidualnych kontyngentów nie może przewyższać 600 hektolitrów.

2. Jeżeli ilość ogólna, potrzebna na obdzielenie według tej miary gorzelni, wymienionych w ustępie 1., jest większa niż ilość kontyngentu, przeznaczona do przydzielenia, wówczas zmniejsza się stosunkowo udziały indywidualne, obliczone według ustępu 1., przedewszytkiem dla tych gorzelni, które wedle orzeczenia miejscowo właściwych głównych korporacyi rolniczych nie leżą w okolicach, mających grunta ubogie, przeznaczone głównie na uprawę ziemniaków, jednakowoż najwyżej na 250 hektolitrów dla każdej takiej gorzelni.

3. Jeżeli także suma, wynikająca z przeprowadzenia tych umniejszeń, jest większa niż ilość kontyngentu, przeznaczona do przydzielenia, wówczas zmniejsza się udziały wszystkich uprawnionych gorzelni aż do wyrównania pozostałej różnicy a obliczone w ten sposób ilości przydziela się jako kontyngenty indywidualne.

§ 2.

1. Kontyngenty indywidualne gorzelni rolniczych, puszczonych świeżo w ruch w latach 1912 i 1913, które nie są gorzelniami spółkowemi (§ 1.), wymierza się, z zastrzeżeniem zastosowania postanowienia ustępu 3., w sposób następujący:

a) w ilości 2 hektolitrów na hektar policzalnej powierzchni gruntowej, jeżeli powierzchnia ta wynosi mniej niż 75 hektarów;

b) w ilości 150 hektolitrów, jeżeli policzalna powierzchnia gruntowa wynosi najmniej 75, jednak nie więcej jak 300 hektarów;

c) w wszystkich innych przypadkach w ilości 0·5 hektolitrów na hektar policzalnej powierzchni gruntowej, jednak najwyżej w ilości 250 hektolitrów.

2. Za policzalną powierzchnią gruntową uważa się powierzchnię gruntową, uznaną na ostatku przed dniem 1. stycznia 1914 za policzalną przez właściwą władzę skarbową pierwszej instancyi.

3. Jeżeli ilość ogólna, potrzebna według powyższych miar do obdzielenia gorzelni, wymienionych w ustępie 1., jest większa niż reszta kontyngentu ogólnego, będąca do rozporządzenia po myśli artykułu 1., lit. B, l. 4., ustęp drugi, noweli o podatku od wódki, wówczas zmniejsza się stosunkowo udziały indywidualne, obliczone według ustępu 1.

§ 3.

Kontyngenty indywidualne, obliczone wedle §§ 1. i 2. niniejszego rozporządzenia i podwyższone na zasadzie postanowienia artykułu 1., B, l. 3., noweli o podatku od wódki, zachowują moc obowiązującą na kampanię 1914/15 do 1917/18 włącznie, o ile wedle postanowień następujących §§ 4. do 6. nie ma nastąpić zmniejszenie lub ściągnięcie.

§ 4.

Jeżeli jedna z gorzelni, wymienionych w § 1., ustęp 1., i § 2., ustęp 1., przekształcona zostanie nie na gorzelnię rolniczą (n. p. na przemysłową), wówczas traci swój kontyngent indywidualny, począwszy od kampanii, następującej bezpośrednio po chwili przekształcenia, na resztę czasu, określonego w § 3.

§ 5.

Jeżeli natomiast jedna z gorzelni, wymienionych w § 1., ustęp 1., nie tracąc charakteru gorzelni rolniczej, przestanie być utrzymywana w ruchu przez stowarzyszenie, utworzone na zasadzie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, wówczas jej kontyngent indywidualny zniża się, począwszy od kampanii, następującej bezpośrednio po nastaniu tej zmiany, na resztę czasu, określonego w § 3., do ilości, przypadającej wskutek zastosowania miar z § 2., ustęp 1.

§ 6.

Gorzelnia, której kontyngent indywidualny zostanie podwyższony na zasadzie artykułu 1., B, l. 3., noweli o podatku od wódki, traci w razie przekształcenia jej nie na gorzelnię rolniczą (n. p. na przemysłową) oraz w razie jeżeli, nie tracąc charakteru gorzelni rolniczej, przestanie być utrzymywana w ruchu przez stowarzyszenie, utworzone na zasadzie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, przyznane jej podwyższenie, począwszy od kampanii, następującej bezpośrednio po chwili zmiany, na resztę czasu, określonego w § 3.

§ 7.

Udziały w kontyngencie, nie zużytkowane w przypadkach z §§ 4. do 6., traktuje się jako będące do rozporządzenia po myśli artykułu 1., B, ustęp drugi.

Engel włr.

125.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. czerwca 1914

o wykonaniu niektórych postanowień noweli o uproszczeniu czynności w sądach.

Na zasadzie §§ 80., 417. i 418. p. c. w brzmieniu rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 118, i artykułu XIX. tegoż rozporządzenia cesarskiego rozporządza się:

§ 1.

Forma napisów (rubryk).

W następujących podaniach stron należy w napisie zamiast przedmiotu sporu wypisać żądanie zgodnie z osnową pisma:

1. Pozew o zapłatę sumy pieniężnej (pozew wekslowy) lub wydanie ruchomości.
2. Wniosek o egzekucyę na ruchomości.
3. Wniosek o dozwolenie sprzedaży.
4. Wniosek o egzekucyę na wierzytelności.
5. Wniosek o przekaz wierzytelności.
6. Wniosek o egzekucyę na płacę urzędnika publicznego.
7. Wniosek o przekazanie płacy urzędnika publicznego.

8. Wniosek o egzekucyę na pobory funkcyonaryusza prywatnego.

9. Wniosek o przekazanie poborów funkcyonaryusza prywatnego.

10. Wniosek o egzekucyę na ruchomości i wierzytelności.

11. Wniosek o egzekucyę na ruchomości i płacę urzędnika publicznego.

12. Wniosek o egzekucyę na ruchomości i pobory funkcyonaryusza prywatnego.

13. Wniosek o przymusowe ustanowienie prawa zastawu.

14. Wniosek o zastanowienie egzekucyi na ruchomości.

15. Wniosek o zastanowienie egzekucyi na wierzytelności.

16. Wniosek o zastanowienie egzekucyi na płacę urzędnika publicznego.

17. Wniosek o zastanowienie egzekucyi na pobory funkcyonaryusza prywatnego.

18. Wniosek o zastanowienie sprzedaży.

19. Wniosek o zastanowienie egzekucyi przez przymusowe ustanowienie prawa zastawu.

Napisy mają także wtedy zawierać żądanie zgodnie z osnową pisma, jeżeli kilka takich wniosków połączy się w jednem piśmie.

Nieprzestrzeganie powyższych przepisów stanowi usterkę formalną z § 84. p. c.

Ministerstwo sprawiedliwości prześle bezpośrednio sądom wzory na podania stron z wymienionymi wyżej wnioskami wraz z przykładami i załatwieniem sądu zapomocą wyciśnięcia pieczątki.

§ 2.

Zapisek o wyroku.

Zapisek o wyroku (§ 418., ustęp 1. p. c.) dopuszczalny jest tylko wtedy, jeżeli wyrokiem zaocznym orzeczono zgodnie z żądaniem powoda, albo jeżeli orzeczono wyrokiem na zasadzie uznania lub zrzeczenia się. Zapisku o wyroku można używać tak w postępowaniu przed sądami powiatowymi jak i w postępowaniu trybunalskiem.

Zapiskiem o wyroku zastępuje się przeznaczony do aktów sądowych układ wyroku (§ 418., ustęp 1. p. c.), a jeżeli wydaje się wyrok zaoczny, stwierdzony pisemnie zapiskiem o wyroku, także protokół rozprawy (§ 207., ustęp 2. p. c.). Jeżeli w razie zaoczności nie uwzględnia się żądania powoda w całości lub w części, musi się spisać protokół rozprawy; to samo ma być w przypadkach uznania i zrzeczenia się.

Zapisek o wyroku co do wyroku zaocznego należy z reguły umieszczać na wygotowaniu skargi, pozostającem w aktach sądowych; jeżeli wyjątkowo niema na to miejsca, należy zapisek ten umieścić na doszytej karcie. Stempel do protokołu i wyroku należy umieścić obok zapisku o wyroku.

Zapisek o wyroku należy zaopatrzyć osobną liczbą porządkową.

Zapisek o wyroku podpisuje tylko sędzia; nie potrzeba dawać go do podpisu ani powodowi ani protokolantowi.

Sporządzenie referatu zapisku należy do protokolanta (kancelaryi sądowej, § 56., ustęp ostatni, ust. o org. sąd.) według wskazówek sędziego.

§ 3.

Skrócony wyrok zaoczny.

Wyroki zaoczne można wygotowywać przy użyciu wygotowania skargi lub napisu. Nie potrzeba przytaczać nazwisk sędziów, stanu faktycznego wyroku i powodów rozstrzygnienia; oznaczenie stron, ich zastępców i pełnomocników potrzebne jest tylko o tyle, o ile się odstępuje od szczegółów, podanych w skardze lub napisie. W tenorze wyroku można powołać się na pozew lub napis.

Wyrok należy opatrzyć napisem „Wyrok zaoczny“.

§ 4.

Formularz na wyroki zaoczne, na zasadzie uznania i zrzeczenia się.

Jeżeli nie dostarczono napisów, zdatnych do użytku w celu skróconego wygotowania wyroku zaocznego, należy do wygotowania użyć formularza wyroku form. p. c. Nr. 57. (57. *a*, 57. *b*). Wyrok opatrzyć należy napisem „Wyrok zaoczny“. Stan faktyczny i powody odpadają. Odnośne słowa wydrukowane w formularzach należy przekreślić.

Taksamo należy wygotowywać wyroki na zasadzie uznania i zrzeczenia się, używając do tego ogólnego formularza wyroku, jednak bez stanu faktycznego i powodów. Wyroki te należy opatrzyć napisem „Wyrok na zasadzie uznania“ lub „Wyrok na zasadzie zrzeczenia się“.

Jeżeli żądania, aby zgodnie z wnioskiem orzec wyrokiem zaocznym, wyrokiem na zasadzie uznania lub zrzeczenia się, nie uwzględnia się w wyroku w całości lub w części, wówczas należy wygotować wyrok wraz z wszystkiemi częściami składowemi, przepisanemi w § 417., ustęp 1. p. c., używając do tego ogólnego formularza wyroku (form. p. c. Nr. 60.).

§ 5.

Potwierdzenie dalszego trwania prawa ubogich.

Do § 2., ustęp 1., rozporządzenia z dnia 23. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 130, o prawie ubogich tudzież wygotowywaniu i potwierdzaniu świadectw w celu uzyskania prawa ubogich, należy dodać:

„Jeżeli na podstawie wykonalnego wygotowania prosi się o egzekucyę bezpośrednio w sądzie egzekucyjnym, to musi się w razie potrzeby dostarczyć poświadczenia sądu procesowego co do dalszego trwania prawa ubogich.“

§ 6.

Poszczególne postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie razem z tymi przepisami rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 118, dla których wykonania je wydano.

Hochenburger włr.